

[Korsgaard.]

ikke fra konservativ Side har villet indfri de Tilsagn, man har givet, men hvad var det for Tilsagn? Ja, Folk, der deltog i Kriseforhandlingerne i Juni Maaned 1932, vil vide, at Tilsagnet gik ud paa følgende og var givet under følgende Forudsætninger. Finansministeren begrundede Ønsket om snarest muligt at faa en direkte Beskatning eller i hvert Fald Sikkerhed derfor med, at de indirekte Skatter, som han maatte erkende var nødvendige i samme Forbindelse, maatte komme snart, for ellers gav de ingen Indkomst i det Finansaar, hvori vi befandt os, og jeg kan for mit Vedkommende sige, at jeg straks erkendte Rigtigheden af denne Betragtning. Og jeg kan ogsaa sige, at vi konservative Medlemmer i Udvalget var enige i, at de indirekte Skatter, man skulde have, skulde komme snart.

Men hvad skete? Rigsdagen fik Ferie i to Maaneder, og September gik med, og først da vi kom ind i Oktober, fremsatte Finansministeren Forslag om indirekte Skatter, som altsaa var beregnet til for indeværende Finansaar at skulle give 5 Mill. Kr., og som var beregnet til for et helt Aar at skulle give 10 Mill. Kr. Først da løste Finansministeren altsaa den Opgave, han havde sagt, det var nødvendigt at løse med det samme, i Juni Maaned, saa den, der brød Forudsætningerne for Forhandlingerne, var i Virkeligheden Finansministeren, som gjorde det ved ikke at stille Forslag om indirekte Skatter.

Ved disse Forhandlinger kom det i øvrigt frem, at naar man skaffede 5 Mill. Kr. ad indirekte Vej, følte vi Konservative os forpligtede til at skaffe Halvdelen deraf, altsaa 2½ Mill. Kr. Jeg har, da vi forhandlede i Oktober Maaned, hvor Forslaget om de 5 Mill. Kr. var til Behandling og maaske allerede var vedtaget — det tror jeg nu ikke — spurgt den højtærede Finansminister, om han vilde overføre de 10 Mill. Kr., som de paagældende Skattelove vilde give for det kommende Finansaar, til det Aar, hvor vi befinder os. Rent regnskabsmæssigt var vi saa villige til gennem direkte Beskatning at stille 7½ Mill. Kr. til hans Raadighed.

Vi har altsaa ikke alene opfyldt de omhandlede Forudsætninger bogstaveligt, men vi har endda villet strække den Forpligtelse, som Finansministeren efter vor Opfattelse havde med Hensyn til at stille Forslag om indirekte Beskatning, saa langt, som den overhovedet paa nogen Maade kunde strækkes, og vi har sagt: til det Beløb lægger vi

50 pCt. i direkte Beskatning. Det har vi positivt tilbudt Finansministeren paa et Tidspunkt, da ogsaa Finansministeren erkendte, at fra konservativ Side var man villig til at gaa ind i en Forhandling, men den Gang var det Partiet Venstre, der slet ikke var til at have med at gøre.

Det er derfor beklageligt, og for saa vidt ogsaa tidsspildende, at den højtærede fungerende Finansminister retter Bebrejdelser mod det konservative Parti paa dette Punkt. Han kan af gode Grunde — der er jo nok at gøre i Handelsministeriet — ikke selv være saa godt inde i Tingene, som man maa formode, at Finansministeren er, men hvis han var det, vilde han vide, at den Bebrejdelse, han har rettet mod det konservative Folkeparti paa dette Omraade, er ganske uberettiget. Ja, nu ryster den højtærede fungerende Finansminister paa Hovedet. Det er jo ogsaa en meget nem Maade at argumentere paa, men den er nu altsaa ikke rigtig.

Saa siger den højtærede fungerende Finansminister — jeg gentager det —, at det, der er sket, er ikke et Brud paa Aftalen. Ja, jeg beder bare den højtærede Minister om at læse Landstingets Betænkning, saa tror jeg nu ligegodt, han skal være mere sofistisk indstillet, end Folk i Almindelighed er, hvis han virkelig skulde kunne mene, at det, der her sker, er i Overensstemmelse dermed, idet han jo aabenbart — jeg ved ikke, hvem det er, der har lært ham det; jeg tror, det er en ved en anden Lejlighed fungerende Finansminister, nemlig den højtærede Forsvarsminister, som vistnok har lanceret den i Landstinget — vil hævde, at ved at man sætter Forfaldstiden til den 31. Marts, hvilket betyder, at de paagældende Skatter først kan blive betalt i Løbet af det kommende Finansaar, har man klaret det Tilsagn, som man gav om, at 31-Aaret ikke skulde belastes med yderligere Beskatning. Det er den Slags Fortolkninger, man kan inlde sig paa. Jeg mener nu, at i honnet Selskab skal man lade være med at gøre den Slags Forsøg, for det faar man overmaade lidt ud af.

Men tilbage bliver saa Spørgsmaalet, om der overhovedet er noget at opnaa, og i den Forbindelse siger den fungerende Finansminister, at det vil saamænd ikke blive lettere at forhandle med den virkelige Finansminister end med den fungerende. Nu kender vi alle den virkelige Finansminister og ved, at han er noget brysk i Formen, men vi ved jo ogsaa, at han ikke altid mener saa alvorligt, hvad han siger — jævnfør bl. a. hans uhyre Svingninger i hele